

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **J.CH.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Vladimírem Doleželem, advokátem se sídlem Matouškova 264, 512 63 Rovensko pod Troskami, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2013, č. j. 8656-2/2013-900000-304.8,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 20. 2. 2013, č. j. 8656-2/2013-900000-304.8, se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, k rukám jeho právního zástupce JUDr. Vladimíra Doležela, advokáta se sídlem Matouškova 264, 512 63 Rovensko pod Troskami, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1730-2/2013-560000-11. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, když porušil ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) bod 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, tím že dne 9. 11. 2012 kolem 11,33 hod. řídil nákladní vozidlo ■■■ včetně nákladního návěsu Schwarzmüller a při nízkorychlostním kontrolním vážení kontrolované přípojné vozidlo překročilo největší povolené hmotnosti u dvojnáprav 4,5 a 5,6, za což mu by dle § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pozemních komunikacích byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč, zároveň

byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení o přestupcích ve výši 1 000 Kč.

Žalobce za prvé žalovanému jako odvolacímu orgánu vytýkal, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkami v odvolání a doplnění odvolání ze dne 15. 2. 2013, kdy žalobce doplnil technické parametry jízdní soupravy, ze kterých bylo zřejmé, že souprava měla dostatečnou rezervu na naložení volného materiálu s odkazem na vyjádření jednatele společnosti, které bylo přílohou tohoto doplnění odvolání. Do napadeného rozhodnutí námitky žalovaný nezahrnul, nijak je nezdůvodnil. Z toho vyplývá, že žalovaný se uvedenými skutečnostmi dostatečně nezabýval a vycházel z neúplného skutkového stavu. Žalobce poukázal na to, že použil pro přepravu vozidlo, které splňovalo veškeré zákonné předpoklady, nevykazovalo žádné technické závady, což dle žalobce dokazovaly technické průkazy tahače a přívěsu, které byly přiloženy k doplnění odvolání. Žalobce dále namítal, že správní orgány neprokázaly v rámci dokazování jeho zavinění, dokazování bylo neúplné, neodpovídalo skutkovému stavu. Žalobce nesouhlasil s tím, že by věděl o tom, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Naopak provedl všechny úkony, které provést měl, a z nakládky odjížděl v limitu váhy, kdy hmotnost nákladu nepřesahovala stanovený limit. Skutečnost, že u některých náprav byly stanovené limity překročeny, byla objektivně zjištěna až při vážení. Do té doby tato skutečnost známa žalobci být nemohla. Podmínka, že žalobce věděl o tom, že v průběhu jízdy může dojít k posunu materiálu a tím překročení stanovených limitů zatížení na jednotlivé nápravy, mohla být naplněna pouze tehdy, pokud by odjížděl s vědomím, že u některé z náprav jím řízeného vozidla byly limity nedodrženy. Tak tomu ale nebylo, je zřejmé, že zavinění ve formě vědomé nedbalosti nepřichází v úvahu. Napadené rozhodnutí je proto v této otázce nezákonné. Žalobce také poukázal na to, že přepravovaný náklad byl recyklát, který není homogenní, a zřejmě došlo k pohybu. V tomto směru poukázal na stanovisko Ministerstva dopravy ČR, které problematiku v různém období různě posuzovalo, a to na základě znaleckého posudku Ing. J.K. ze dne 2. 5. 2006. Při posuzování otázky zavinění ve formě nevědomé nedbalosti bylo třeba přihlídnout k povaze přepravovaného materiálu a k jeho vlastnostem. Právě na základě těchto faktů bylo třeba hodnotit podmínku nevědomé nedbalosti. Žalobce navrhoval důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy a znaleckým posudkem Ing. K.. Žalobce shrnul žalobní argumenty s tím, že jízdní souprava, kterou použil, byla řádně schválena k provozu na pozemních komunikacích, a on se přesvědčil, že je správně naložena a nebyla přetížena. Správní orgány žalobci neprokázaly zavinění kumulativně. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požadoval náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s tím, že by rozhodoval na základě neúplného skutkového stavu. Informace, které byly obsaženy v doplnění odvolání, a to vyjádření jednatele Z.K. a kopie technického průkazu nákladního vozidla, neměly žádný význam ve vztahu k vytvoření právního závěru. Vyjádření jednatele Z.K. neodporuje závěru učiněnému žalovaným, že náklad nebyl ve sklápěcím návěsu rozložen tak, aby nedošlo přetížení dvounápravy. V rozhodnutí žalovaný nepochybně dodržel největší technické povolené hmotnosti. Žalovaný nebyl ve sporu se žalobcem ohledně užití jízdní soupravy, která by nesplňovala technické parametry. Ve vztahu k žalobní námitce, týkající se prokázání zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádal s mírou zavinění, včetně znaků. K námitce, v níž žalobce

poukazoval na charakter nákladu, žalovaný podotkl, že právě s přihlédnutím k charakteru přepravovaného recyklátu měl žalobce projevit při nakládce takovou součinnost s obsluhou nakladače, aby zajistil, že náklad bude na sklápěcím návěsu správně rozložen, čímž by eliminoval riziko přetížení dvounáprav. Možnost posunu nákladu po nakládce žalovaný hodnotil z fotodokumentace, z níž vyplynulo, že náklad nebyl rozložen rovnoměrně po celé délce sklápěcího návěsu. Žalovaný nesouhlasil se žalobcem, že by charakter připravovaného materiálu, resp. jeho samovolný posun způsobil přetížení dvounáprav, a žalobce tak nenese žádnou vinu na zjištěném protiprávním jednání. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost v celém rozsahu.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 9. 11. 2012 kontrolovala hlídka Celního úřadu Liberec vozidlo ■■■ s nákladním návěsem, které řídil žalobce. Bylo zjištěno, že největší povolená hmotnost na 2 dvounápravách byla překročena. O provedeném kontrolním vážení byl vyhotoven vážní lístek a protokol o provedeném kontrolním vážení. Zároveň byla z průběhu kontroly pořízena fotodokumentace.

Dne 13. 11. 2012 byl sepsán protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů, který byl se spisovým materiálem postoupen příslušnému správnímu orgánu. Ve věci se konalo ústní jednání, kterého se žalobce účastnil, k věci se vyjádřil a byl seznámen s podklady pro rozhodnutí.

Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Celní úřad se zabýval otázkou možného posunu nákladu kontrolovaném přípojném vozidle a dospěl k závěru, že toto by bylo možné pouze v případě silné akcelerace kontrolovaného vozidla směrem dopředu, což s ohledem na okamžitou hmotnost jízdní soupravy a akcelerační schopnosti kontrolovaného vozidla bylo vysoce nepravděpodobné, takže z pořízené fotodokumentace dospěl k závěru, že důvodem přetížení dvounáprav bylo přetížení od samotné nakládky. Dospěl k závěru, že žalobce se dopustil přestupku, přičemž zavinění bylo dáno ve formě nevědomé nedbalosti. Nejen tuto skutečnost, ale i osobu žalobce zohlednil celní úřad ve prospěch žalobce a pokutu stanovil při samé dolní hranici sankce. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 2. 2013.

Dne 12. 2. 2013 podal proti tomuto rozhodnutí žalobce odvolání u celního úřadu jako správního orgánu I. stupně. V odvolání se žalobce bránil tomu, že by byly naplněny znaky nevědomé nedbalosti žalobce jako řidiče, namítal neúplná skutková zjištění. Uváděl, že nápravové tlaky po naložení zkontroloval a byly v pořádku, pohybu nákladu za jízdy si nebyl vědom, odkazoval na vážní lístek.

Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2013 žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Af 7/2010-75, podle něhož je třeba, aby byly naplněny kumulativně 2 znaky pro zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Podle žalovaného je z vážního lístku možné zjistit jen celkovou hmotnost před a po naložení, tedy celkovou

hmotnost jízdní soupravy bez nákladu a s nákladem, nikoli však hmotnost kontrolovaného vozidla a kontrolovaného přípojného vozidla s rozdělením zatížení na jednotlivé nápravy, resp. dvounápravy. Tím, že žalobce spoléhal jen na to, že celková hmotnost nepřetahuje povolenou maximální hmotnost, aniž by zkoumal zatížení jednotlivých dvounáprav, znamená, že naplnil první znak zavinění z nevědomé nedbalosti, tedy že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Ovšem jako řidič vozidla a přípojného vozidla vzhledem ke všem okolnostem mohl a měl vědět, že kontrolované přípojně vozidlo překračuje největší povolené limitní hmotnosti rozdělení na nápravy ve smyslu § 15 vyhlášky č. 341/2002 Sb., naplnil tak druhý znak nevědomé nedbalosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je profesionální řidič, nebylo možné poukázat na jeho nezkušenost. S ohledem na to, že hmotnost kontrolovaného vozidla a přípojného byla v limitu ve vztahu k horní hranici povolené celkové hmotnosti pro jízdní soupravu o pouhých 80 kg, o možném přetížení vědět měl a mohl. Mohl využít několik prostředků za účelem ovlivnění množství a rozmístění převáženého materiálu tak, aby nedošlo k přetížení dvounáprav. Avšak z řízení před celním úřadem vyplynulo, že se o to nepokusil a spoléhal se pouze na údaj z vážení na dodacím listě.

Ze spisového materiálu soud zjistil, že doplněním odvolání ze dne 15. 2. 2013, jež bylo celnímu úřadu jako správnímu orgánu I. stupně dle podacího razítka podáno dne 19. 2. 2013, žalobce doplnil, že souprava měla dostatečnou rezervu na naložení volného materiálu. Žalobce v tomto směru odkazoval na vyjádření jednatele společnosti Z.K., které k doplnění odvolání předložil, zároveň doložil technický průkaz tahače a sklápěcího návěsu s tím, že se jedná o údaje nezbytné pro posouzení chování žalobce jako řidiče u provedené přepravy. Z průvodního dopisu celního úřadu ze dne 21. 2. 2013 plyne, že doplnění odvolání je včetně stanoviska k odvolání předáno žalovanému.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souzeném případě bylo předmětem soudního přezkumu správní rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení. Na úvod je třeba připomenout, že obvinění ze spáchání přestupku je svou povahou obviněním trestní povahy ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., a osobě z přestupku obviněné se zaručují procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu (srov. např. nález ÚS 788/02, www.nalus.cz, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. ve Sb. NSS č. 847/2006, nebo ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. ve Sb. NSS č. 1856/2009).

Posledně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu se vyslovil i k otázce uplatnění nových skutečností a nových důkazů v odvolání a dovodil, že:

„Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích

výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. ... Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat.“

.... U obviněného z přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování.“

Z uvedeného plyne, že obviněný z přestupku je dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích oprávněn po celou dobu přestupkového řízení, tj. až do vydání konečného rozhodnutí ve věci, navrhopvat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch. Správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu takovými návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, ovšem pokud některé z důkazů, jež jim předloží obviněný z přestupku, neprovedou, pak je jejich povinností dle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, tedy jak dané důkazy po jejich provedení hodnotily, resp. pokud některé z doložených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo. Tuto povinnost správních orgánů judikatura správních soudů zdůrazňovala opakovaně, když vycházela z toho, že dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod musí být dána obviněnému z přestupku možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a věci samé, ale v rámci toho také možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení obviněný pokládá za potřebné pro doložení svých tvrzení. Tomuto procesnímu právu pak zásadně odpovídá povinnost správního orgánu o takových návrzích rozhodnout, a pokud jim správní orgán nevyhoví, pak ve svém rozhodnutí v souladu s již zmíněným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvést, z jakých důvodů nebyly navržené důkazy provedeny. Judikatura správních soudů také konstantně dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení.

V souzeném případě soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce využil svého práva dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a dne 19. 2. 2013 doplnil svoje odvolání ze dne 12. 2. 2003, přičemž současně k tomuto podání přiložil listiny (písemné vyjádření jednatele Zdeňka Kopeckého, technický průkaz jízdní soupravy), jimiž zcela zjevně navrhoval provést dokazování ke svým tvrzením, že nebyly naplněny znaky zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Doplnění odvolání a listinné důkazy byly podány celnímu úřadu jako správnímu orgánu I. stupně zcela v intencích ustanovení 86 odst. 1 správního řádu, a to před vydáním rozhodnutí žalovaného. Celní úřad postupoval v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu, když doplnění odvolání a listiny k němu žalobcem přiložené se svým stanoviskem zaslal

žalovanému jako odvolacímu orgánu. Skutečnost, že doplnění odvolání a listinné důkazy se dostaly k žalovanému až dne 21. 2. 2013, tedy den následující po vydání druhostupňového rozhodnutí, nemůže jít dle přesvědčení soudu k tíži žalobce, který řádně uplatňoval svá procesní práva na obhajobu. Jestliže tedy žalovaný neměl v době svého rozhodnutí dne 20. 2. 2013 k dispozici doplnění žalobcova odvolání a listinné důkazy, které žalobce předkládal v řízení o přestupku, na námítky žalobce uplatněné v doplnění odvolání nereagoval, v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s řádně předloženými důkazy nijak nevypořádal, zatížil rozhodnutí vadou, pro které soudu nezbylo, než jej postupem dle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. zrušit. Nedostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž na námítky žalobce v doplnění odvolání žalovaný již reagoval a hodnotil relevantnost předložených listinných důkazů z hlediska skutečností rozhodných pro posouzení otázky zavinění žalobce.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání dle § 76 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. Zároveň bylo rozhodnuto v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. o vrácení věci žalovanému k dalším řízení.

V dalším řízení bude povinností žalovaného řídit se vysloveným právním názorem soudu v intencích ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. a vypořádat se s námítkami žalobce, uvedenými v doplnění odvolání ze dne 19. 2. 2013 a listinnými důkazy k tomuto doplnění odvolání přiloženými.

K dalším žalobním bodům, které směřovaly do posouzení kumulativního naplnění znaků zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, se soud v této fázi řízení nemůže vyjádřit, neboť bude na žalovaném, aby po vyhodnocení všech námitek a důkazů žalobcem následně doložených (případně dalších, pokud budou navrženy či předloženy) tuto otázku znovu posoudil.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti žalovanému správnímu orgánu přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení před soudem jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč dle Sazebníku soudních poplatků. Dále jsou náklady řízení tvořeny odměnou zástupce – advokáta za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby, tedy ve výši 2 x 3 100 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, dále náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč, celkem ve výši 9 800. Náklady na odměnu advokáta za úkon právní služby písemné podání ve formě repliky soud nepovažoval za účelně vynaložené, neboť v replice byly pouze stručně shrnuty argumenty již rozvedené v žalobě. Náklady soudního řízení správního soud uložil žalovanému nahradit žalobci k rukám jeho zástupce ve stanovené výši ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. listopadu 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně